

סיפורו של ליפי החייל שנכנע בהתנקשות ניר-יצחק עליתי על מוקש!

נפלו על הקרקע, התחלתי לצעוק כמשוגע: "לכבות את האש! לכבות את האש!" לא איבדתי את ההכרה אף לרגע, וזה היה חול, ותוך כדי כך המשכתי לקרוע את ה בגדים. אחרי חמשה-עשר גלגולים, אולי הצלחתי לכבות את האש והייתי כבר בלי בגדים בכלל, מלבד התחתונים.

הסתכלתי על הגב של ליאון, ובהלחתי לר- אות כמה הוא שרף. הוא היה כמעט בכלל בלי עור. רק אזר-כך נתברר לי שאני נש- רפתי בצורה הרבה יותר קשה.

הרימונים הצילו אותנו...

כאבים היו איומים. אבל פתאום נזכרנו שבמכונית היו גם כמה רימוני- יד. צעקנו אחד לשני: "לברוח!" וכמו ש- אנחנו, קמנו ורצנו עוד מאתיים מטר, בערך. רק אז נשכנו על האדמה והתחלנו לצווח בכל כוחנו מרוב כאב.

אולם דווקא הרימונים הם שהצילו אותנו. התברר שמעו את התפוצצותם, והבינו מיד שקרה משהו. הם טיילנו והוציקו עורה, ומיד אחרי זה רצו אלינו.

היינו בשדה עד שבא אמבולנס. בינתיים החזיקו החברים מעלינו שמיכות, כדי שלא נהיה גלויים לשמש. צעקנו כל הזמן. התח- ננתי שיכניסו לי כדור לראש, ויגמרו את הכאבים האיומים.

כשבא האמבולנס, חבש אותנו הרופא. הו- ריק לנו זריקות מורפיום ולקח אותנו לבית- החולים.

חבר שהיבוקר

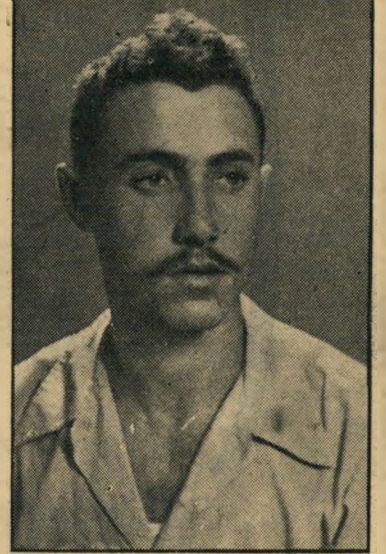
אחרי שסיפר צבי את הפר- טים האלה, החל מאבד מדי פעם את בהירות הכרתו מרוב כאבים. כחיות קלות וחמורות כיסו 75% מגופו.

צבי המכונה "ליפי", שהיה חבר ה- צופים בתל-אביב והצטרף להכשרה, הוא חבר משק שהיבוקר. ליד מיטתו שמרה חברתו, אסתר כהן, גם היא חברת שהיבוקר. הוא שכב ללא תנועה, כשהוא מקבל מדי פעם עירוי פלאזמה וזריקות פניצילין ומדבר ב- חוסר-הכרה.

בסוף השבוע הודיעו הרופאים כי עדיין לא יצא מכלל סכנה.

איומה והרגשנו שאנחנו עפים באוויר. הייתי כל הזמן בהכרה מלאה, ועד עכשיו נדמה לי שאני מריח את הריח של המוקש. איני יכול לשכוח אותו.

עכשיו, כשאני חושב על זה, אני מבין

נפגע ליפי
הרימונים הצילו את חייו...

שהמכונית עלתה כנראה על המוקש בגלגל האחורי. עפנו באחרי לגובה של 15 מטר, בערך, והרגשנו שאנחנו בוערים.

לכבות את האש!

מאחורי המכונית היו תלויים שני ג- ריקנים מלאים בנזין, וברגע ההתפוצצות נשפך על גבינו הבנזין הנוזל. אחר כך הבחנו שהסייר, אשר ישב מאחורי, איבד יד ורגל. כשבאה העזרה הרפואית כבר היה ללא רוח חיים, מאיבוד דם.

בוה הבחנו רק אחר-כך. בינתיים, בעוד אנו עפים באוויר, התחלנו לקרוע מעלינו אינסטינקטיבית את הבגדים הנוצרים. כש-

שעות מעטות אחרי שדג האמרשילד ציין בסיפוק ובתורות-הצורה כי הצליח לשכנע את מצרים ואת ישראל, בסעם המאה ואחת, לשמור על ההסכם עליו חתמו לפני שב- שנים, נשמעו הרי התפוצצות ויריות במרחב הנגב.

מול נחל-עוז נפל מסוסו צעיר גבה-קומה, שבנו בכורו נולד לו לפני שלושה וחצי חד- שים. רועי רוטברג נהרג עלידי מסתננים שקצרו את שדות משקו, כאשר יצא לקראתם להדפם. כמעט באותה שעה, 30 קילומטרים מזרח לנחל-עוז, בקרבת המשק ניר-יצחק, שהוגדר בשעתו עלידי הרמטכ"ל כ-ספר הספרים" (מתחרז עם כפר הכפרים), עלתה מכונית קומאנדיר-קאר צבאית על מוקש, על אחת הדרכים הסמוכות לגבול. המוקש הונח כנראה כמה שעות לפני-כך.

שלושה חיילים ישבו במכונית. אחד נהרג, שני האחרים נפצעו- קשה. סיפר השבוע אחד משני ה- פצועים, צבי (21), שעה שש- כב מכוסה תחבושות ומשחות כי הות, לכתב "העולם הזה":

"בראשית הנסיעה ישבתי מאחור. לפתע ביקש הסייר, שנסע אתנו, להתחלף אתי. לא היתה שום סיבה מיוחדת, אבל מר- קה זה הציל את חיי.

אני מריח את הריח...

אחרי נסיעה של קילומטר, בערך, עצר הנגב ליאון את המכונית והתיעץ אתי אם כדאי לנסוע בדרך עצמה, או לרדת לצד הדרך.

הוא אולי הרגיש איך שהוא מה עומד לקרות. בסופו של דבר, החלטנו לנסוע ב- דרך עצמה, ולא לרדת.

ליאון חזר והתנע את המכונית. אני ישב- תי לידו, במושב הקדמי. הסייר ישב מאחורי, על אחד ממגני הגלגלים, הבולטים בתוך הארגז.

נסענו כ-20 מטר בלבד. פתאום, עוד לפני שידענו מה קורה אתנו, שמענו התפוצצות

ששמעו לקוח מפרק כ"ג פסוק א' של ספר תהילים: "חזמור לדוד: ה' רועי לא אחסר. בנאות דשא ירביצני, על מי מנו- חות ינחלני..."

לתאר את קיומה של הנהלה ציונית בלי לוקר, המוגדר בספר מי ומי בישראל כ"אחד ממייסדיה ומנהיגיה של תנועת העבודה ב- ישראל". כי לוקר היה עמוד התווך של המ- דיניות הציוניות, חשוב אפילו ממש שר- חוק.

מהודו עד ג'מייקה. בימי מלחמת- העולם ישב לוקר בלונדון, ניהל שם בכש- רון רב מה שנקרא אז "מדיניות ציונית". משה לאזון עברו ידיעות נהדרות, שהגיעו ישר מלונדון: לוקר אינו רק גאון ציוני, אלא גם גאון כלכלי-מדיני.

במסדרונות הסוכנות וההסתדרות בארץ, אפשר היה לשמוע כי איש ממנהיגי מפלגת הלייבור הבריטית אינו חולם אפילו להתחיל החלטה כל שהיא על הודו או ג'מייקה מבלי להתיעץ קודם לכן עם לוקר. אשר לענייני הציונות, היה זה הרי דבר מובן מאליי: לוקר הוא שקבע את קו מפלגת-העבודה. קלמנס אטלי, הרברט מוריסון, הארולד לאס- קי, כל אלה נשמעו לעצותיו בפה פעור ואוזן קשבת.

יתכן מאד שסיפורים אלה היו נשמעים עד היום, לולא הגיעה מפלגת-העבודה לשל- טון בשנת 1945. לרוע מזלו של לוקר, נת- גלה חיש מהר כי אטלי גרוע אפילו מציר- ציל. ארנסט בווין שלח לארץ את הכלניות של הריביונה המוססת הששית כדי לדכא את מלחמת הישוב, שכה להתיעץ קודם לכן עם ברל לוקר.

גורל אנשי-הרוח. מפא"י לא שכחה מעולם את האכזבה. עם קום המדינה, לא ניתנה ללוקר דריסת-רגל בצמרת הממשלה ובנייניה המדיניים. הוא נשאר עוזב ובודד כיושב-ראש ארצות-ישראל של הנהלת הסוכנות, חסר כל חשיבות לעומת היושב-ראש האמרי- קאי נחום גולדמן, שהיה הקובע היחיד.

לוקר בילה כמה שנים בנסיעות, ברחבי היהדות, לבדו או עם אשתו מלכה לוקר, הכותבת שירים המתפרסמים לעתים רחוקות. בשנה שעברה הפך לחי"כ מפא"י. היתה זאת הקדמה לסילוקו הסופי.

השבוע נהרג הגורל. לוקר הוצא מהנהלה הציונית. במקומו בא אייב רמן, כוכב עולה שהיה קונסול ישראל בניו-יורק, הכל התאים לגבולות המלאכותיים של לוקר עצמו, לפני כמה חודשים: "מתמסלים אנשי-הרוח בהג- ה הציונית. מקומם מתמלא עליירי אנשי מינהלה..."

מפלגות התקפת-פתע

במשך כמה חודשים היה נדמה כי צבאו של ישראל רוקח הובס במערכה על השלטון במפלגות הציונים-הכלליים. חסיבתו של יוסף סרלין, ש-הבריאות לשעבר, השתלטה בזה אחר זה על כל המשלטים, נערכה להגנה ה- קפית. השבוע סולקה, בהתקפת-פתע מפ- תיעה, מאחד המשלטים החשובים ביותר.

הציבור הרחב ראה רק קטע אחד, מזור למדי, של הקרב. הודעה סתמית קבעה כי מאיר גרוסמן, נציג הצי"כ בהנהלת הסוכ- נות, התפטר מתפקידו בגלל בריאותו ה- קויה. למחרת היום הודיע גרוסמן בן ה- 67 עצמו שמצב בריאותו מצוין, ושאינו לו כל חשק להתפטר. כעבור יומיים ניצחה ה-

הארץ

ב. נ. ירושלים — שמו שבור ב- מערכת (המודיע)

שלום כהן, תל-אביב
במחלקה לתיוקן טעויות.

* * *

בדקת הסיים בא שר הכסוכוכ מכר- כאשככככ הכבוד מראשו של גמליאל. (חדשות הספורט)

אברהם אלקס, רמת-החייל
ומאז יש לו בורג אחד לא בסדר.

* * *

המטרה עצרה את הבעל וכחפוש ב- דיירתו נמצאו 27 כדורים. (ידיעות אחר- רונות)

סמי שמעוני, פתחתקוה
בול !

* * *

10.05 : צליליתון ; 10.05 : אלגרו קון בריו. (הארץ)

ז. קווק, נחלת-יצחק
לקהל בחירה חופשית.

* * *

נבל על נערה צעירה כזו. (הבוקר)
שמואל ברמן, חיפה
להוריד אותו מיד ! ! !

העתונאים וחופש העתונות. כי חיים כהן, היועץ המשפטי, מגלה התענינות רבה ב- תחום זה..."

כשקרא חיים כהן השבוע מלים אלה, בראש מאמר תוקפני מאין כמוהו, הופתע בצורה בלתי-נעימה ביותר. כי הם לא היו כתובות בהעולם הזה, שהזכיר משך כמה שנים מבני תכונותיו, אלא דווקא כעתון ש- מחא עד כה כלל מעשיו של היועץ ה- משפטי: מעריב.

"הצעות חשובות". גרמה להתקפה מוחצת זו מסיבת עורכי עתונים, בה הרצה היועץ על תכניתו להקים מועצה של כמה עתונאים-מסעם ונציגי השלטון, שתגשר מן המקצוע כל מי שלא ימצא חן בעיניו.

הכונה היתה אמנם לעתונאים בלתי-רצי- יים מסוג עורכי העולם הזה, וחיים כהן גם רמז על כך בביורו. אולם גם שאר ה- עורכים החלו חוששים לפתע פן אדישותם לגבי מעשיו של היועץ המשפטי-עלולה ל- התנקם בהם. לא היה להם כל חשק להיות קל באתר הימים בגולם חדש מפראג.

עוד פחות נראו לעורכים הצעירות של חיים כהן, שנועדו להפוך לפשע פלילי פרי- סום דיונים של הממשלה וועדות הכנסת. הכרזו הארץ, במאמר ראשי חסרת-קיום: "הצעות חשובות..." התנקשות בפרלמנ- ריום עצמו. חוקים אלה נועדים לנגוע ולפגוע (בעתונאים)...

מטריב לא הסתפק בהגדרות כל-כך עדי- נות. הוא הזכיר את פרשות קסטנר, רוזנברג ולורנץ כעדות לכך כי חיים כהן "יותר מ- שהוא פותר בעיות הוא מסבך אותן..." היו אלה מלים חריפות בשביל עתון שמייסדו ועורכו הראשון, עזריאל קרליבך המנוח, היה בן-דודו של חיים כהן.

יוקו לאיש. סבר רוקח: אם תהיה אפשרות להינשא בדרך אזרחית, ישתמש רק אחוז אחד של הזוגות הצעירים באפשרות זו. ידאגו לכך רגשי המסורת וההורים.

פסוק קצר זה הספיק לרכוש לרוקח שנאת- נצח של המפלגות הדתיות, שנאה שעוד הות- מרה עקב העובדה שרוקח גזל מידי משה שפירא את משרד-הפנים. רוקח הפך לעוכר- ישראל.

כשינשאה בתו, לחיה רוקח, בחוץ-לארץ לכהן גרוש, לא התפלא עוד איש מחובשי הכיפות.

לא רבתי. אם לזלזל המנהיג הצי"כ ברג- שות אלה, הרי למד חיש מהר שטעה. הקי"א- ליציה המפא"ית-צי"כית התפרקה, בוס חדש נכנס למשרד-הפנים; רוקח רצה לחזור לרא- שות עיריית תל-אביב. אמרו הדתיים, שהיוו בעירייה את לשון-המאזניים: לא רבתי. במ- קום רוקח, נבחר מחדש חיים לבנון.

רוקח לא שכח לקח זה. היתה לו שותות רבה להרהר בו. השבוע נתגלה לאיוו מסקנה הניע: עם התפחת הסכסוך מסביב לעסקי- השבת בתערוכת התעשייה החיפאית (ראה לדוגמא), פירסם רוקח מכתב חריף לאריה שג- קר, נשיא התאחדות בעלי התעשייה. דרש רר- קח במפגש: לסגור את התערוכה בשבתות, כדי לא לפגוע ברגשות הדתיים.

שנקר הזקן ענה במכתב אדיב, הודיע שה- דבר אינו תלוי בו. אולם זה כבר לא היה חשוב: ישראל רוקח הוכיח שרגש דתי אמר- תי מפעם בלבד.

חוק חיים כהן רוכב שוב

"יש מקום מספיק לחשוש לעתידם של

דעה הרפואית השניה: גרוסמן נשאר בתפ- קידו.

ניתוח של רוקח. מה שקרה בינתיים לא היתה בדיקה של רופא, אלא ניתוח של רוקח. בשבת, בשעות לפני-הצהרים, התכנ- סו ראשי המפלגות במרכזם ברחוב המלך ג'ורג' התל-אביבי, התכוננו להתמקח בדרך- המקובלת על מקומות חבריהם במסדות ה- ציונים העליונים — מקומות שחולקו לצ"כ לפי מפתח מפלגתי. תחת זאת, הוצגה להם לפתע רשימה מוכנה.

המכין היה ישראל רוקח, שכלל ברשימתו גם כמה מנציגי מנהיגיו, הוציא בזאת מראש את הרוח ממפרשי סירתו של סרלין. המתחך הנציח, יוסף ספיר, הופתע גם הוא, הצטרף בעוד מועד למכתב הרוקח.

במאמץ נאמץ למנוע את התמוטטות עמ- דותיו, הציע סרלין למנות במקום גרוסמן את ברוך וינשטיין, המזכיר הגבוה של ה- מעמד הבינוני והנואם המקצועי התייד של המפלגה. לתמהונו נודע לו כי וינשטיין כבר נכלל ברשימתו של רוקח, אולם רק כחבר הוועד-הפועל הציוני.

כזה נגמר התייחסות. גרוסמן נבחר מה אחד להמשיך את תפקידו נושא-המשכורת במנ- גזון הציוני.

רגשות דתיים

האופניסבה הכללית של ישראל רוקח לא הצטמצמה בתחום מפלגתי פנימי (ראה לעיל). היא יצאה גם למרחבים רחוקים, התכוננה השבוע לשבור את אחת המחיצות שהמיטו אסון על הצבר בן ה-60.

באחד מדיוני הכנסת, לפני כמה שנים, הש- מע רוקח את דעתו כי אין צורך בחוק המחייב נשואין דתיים. נשואין אזרחיים לא